

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. augusztus 6.
(csütörtök)

Szepesy László

15. AZ ÍGÉRETEK MÖGÖTT ISTEN MAGA ÁLL

Énekek: 89,1-2.4, 466

Alapige: Sofóniás 3,15-17

„Meváltoztatta az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel királya, az Úr közötted van, nem látsz többé gonoszt! Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid, Sion! Az Úr, a te Istened közötted van; erős Ő, megtart; örül terajta örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy ilyen csodálatos zsoltárokat adtál nekünk, amelyben emlékeztetsz valóban arra, hogy a Te irgalmad örökké, és minden helyzetben megáll. Köszönjük, hogy Te minden bűnből, annak legnagyobb mélységéből is ki tudsz emelni bennünket, és a Te irgalmad nagyobb minden mi bűnünkénél. Megszámolni se tudjuk, Urunk, hogy hányféle módon és hányféle alkalommal vétkeztünk Elened, vagy egyszerűen azzal, hogy nem gondoltunk Rád, nem számoltunk Veled, vagy nem adtunk hálát mindazért a jóért, amelyben részeltetted bennünket nap mint nap. Köszönjük, hogy Te szent Fiadban, Jézus Krisztusban mindezekre készítettél számunkra megoldást, és ebben a Te nagy irgalmadat, szerelmedet láthatjuk. Köszönjük, hogy a mai nap is ennek tükrében, fényében telhetett, hisz a golgotai kereszt által nyertünk minden ma elkövetett bűnre bűnbocsánatot, és minden áldás szent Fiad érdeméért lehetett a miénk.

Köszönjük, hogy így, munkás nap végén együtt lehetünk testvéri közösségben, és köszönjük, hogy szólni kívánsz velünk, ami szintén kegyelem, csak gyakran már annyira természetesnek vesszük, hogy nem látjuk, mekkora csoda ez. Köszönjük, hogy kérhetjük is, hogy valóban a Te ígéd hangozzék el, a Szentlélek hirdesse nekünk a Te akaratodat, nyitogassa a mi szívünket, mozdítsa akaratunkat, változtassa szívünket és

15. AZ ÍGÉRETEK MÖGÖTT ISTEN MAGA ÁLL

életünket úgy, hogy egyre inkább Téged kövessünk az úton, és egyre inkább az engedelmesség felé törekedjünk. Így kérünk, áldd meg mai együttlétünket is, add, hogy számunkra áldásossá, szent nevedre nézve pedig dicsőségessé hadd legyen.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sofóniás próféta könyvének végén számtalan isteni ígéretet és bátorítást találhatunk. Néhány héttel ezelőtti igehirdetésekből szó volt arról, hogy mik is ezek az ígéretek, valamint, hogy azokra milyen örömmel és hálaadással válaszolhatunk mi, hívők. A most felolvasott igeversekben az Úr nemcsak megerősíti korábbi ígéreteit, hanem úgy teszi meg ezt, hogy rámutat: azok mögött Ő maga áll, az Ő szeretete és hatalma van az Ő ígéretei mögött. Isten tehát nemcsak az ígéretekre mutat rá, hanem meg akar győzni bennünket, hogy azokban merjünk reménykedni, merjünk hinni, és ezért mondja, hogy az Ő ígéreteire Ő maga a garancia, hogy azok be fognak teljesedni. Ez különösen is fontos és örömteli üzenet számunkra, mert napjainkban a szóbeli ígéret hitelét veszítette. Tudjuk jól, hogy a politikusok annyi mindent ígértek az elmúlt évtizedekben nekünk, és ezek közül annyi mindent nem tartottak be, hogy az emberek nagy része már nem is figyel oda egy kampánybeszédre. Ezzel már egyébként a kampánystábok is tisztában vannak és számolnak vele, és ígéretes helyett a politikusok ma már sajnos egymást gyalázzák, a másik múltbéli bűneit, hibáit ássák elő, már nem is az ígéretekre fókuszálnak. Pusztán ígéretekkel ma már nem lehet választást és embereket megnyerni magunknak, ezzel tisztában vannak ők is. De hitelét veszítette a szóbeli ígéret az üzleti világban is, mivel sok a csaló, hazudozó vállalkozó, vagy éppen vevő is, mind a két oldalról, ezért a felek több oldalas szerződéseket kötnek egymással, tele számtalan kisbetűs résszel, lábjegyzettel, próbálva elérni azt, hogy a másik betartsa azt, amit ígér, amire ígéretet tesz abban a szerződésben. De a magánéletben is az emberek már nehezen hisznek az adott szónak, sajnos még családon belül is számtalanszor előfordul, hogy valaki nem tartja be nekünk adott ígéretét, mert valami más, számára fontosabb közbejött neki (ez sajnos néha azt jelenti, hogy a nekünk adott korábbi ígérete nem volt annyira lényeges, hogy nemet mondjon a másokra, és nem volt annyira fontos, hogy be is tartsa, amit nekünk ígért), arról meg ne is beszéljünk, hányszor fordul elő még családon belül is, hogy elfelejtkeznek az illető, hogy korábban egyáltalán ígéretet tett valamire, ennyire nem lényeges számára az adott szó.

Szóval ilyen tapasztalatokkal a hátunk mögött – és lehet, hogy ilyen gondolatokkal is a szívünkben – találkozunk Isten ígéreteivel. A kérdés az, hogy az előbb említett, emberekkel kapcsolatos tapasztalataink, elképzeléseink mennyiben befolyásolnak minket abban, hogy hitelt adjunk Isten szavának, nekünk adott ígéreteinek. A felelőtlen emberi ígéretes megakadályoz minket abban, hogy Istennek higgyünk, vagy különbséget tudunk esetleg tenni az Ő szava és az emberi szó, az Ő személye és a bűnös ember között? Ugyanis azzal mindannyian tisztában vagyunk, hogy nem mindegy, ki tesz nekünk ígéretet, fontos az ígérettevő személye. Kérdés, hogy az illetőnek meg van-e rá a hatalma, képessége, ereje, hogy betartsa az ígéretét, amit nekünk adott, vagy pedig nincs. Az is fontos szempont, hogy az ígéretet tevő szeret-e bennünket annyira, hogy meg akarja tenni, amit ígért, és a szeretettől motiválva minden erejével törekszik is erre.

15. AZ ÍGÉRETEK MÖGÖTT ISTEN MAGA ÁLL

Ezeket a kérdéseket a felolvasott igében Isten maga veti fel, amikor saját hatalmáról, erejéről és irántunk való kimondhatatlan szeretetéről beszél. Azért van szükségünk arra, hogy az Úr önmagát mutassa meg nekünk, és Önmagáról beszéljen azután, hogy az ígéreteit nekünk adta, hogy még inkább higgyünk az Ő szavában és ígéreteiben, mert Istent a saját tettei és a saját személye igazolja, hogy Ő szavahihető. Mindaz, amit Önmagáról mond, annak megerősítése, hogy Ő az ígéreteit beteljesíti, és irántunk való érzései, akarata és tettei is ezt tükrözik. Milyennek jelenti ki magát, hogy higgyünk az Ő ígéreteiben? Kinek a szavára adunk? Milyen az az Isten, aki szavahihető, ígéreteit betartó? Két szóban hadd foglaljam össze: kegyelmes és minket felfoghatatlan mértékben szerető. Miben mutatkozik meg irántunk való kegyelme és szeretete? Erre a kérdésre ad választ a felolvasott néhány igever, amelyek alapján hadd foglaljam össze, hogy hányféle módon szeret bennünket Isten. Most direkt hadd fogalmazzak így, hogy Isten szeretetének a jelei ezek a tettei.

A próféta először Isten bűnöket megbocsátó és azokat elfedező szeretetéről beszél, amikor azt mondja: „*Megváltoztatta az Úr a te ítéletedet!*” Ugye korábban a büntetésről volt szó, ha az megváltozik, akkor az a kegyelem. Ez azt jelenti, hogy Isten nem fogja a bűnt számontartó, arra haragvó, és azt megbüntető szigorával nézni az Ő népét, azaz minket. Isten nem ilyen szigorral nézi az Övéit. A bűn megbüntetése helyett kegyelmet gyakorol felénk, hiszen szeret minket! Az ítélet helyett elvált tőlünk minden egyes bűnt úgy, mintha soha semmi közünk nem lett volna azokhoz. Örökre megbocsátja azokat, más igeversek bizonyosságot tesznek arról, hogy ez azt jelenti, hogy még emlékezni sem fog rájuk. Ráadásként igazságra fordítja az ítéletünket, azaz úgy ítél meg téged és engem, hogy igazak, ártatlanok legyünk minden egyes ellenünk felhozott vádpontban ott az isteni bíróság előtt. Micsoda ez, ha nem Isten irántunk való szeretetének csodálatos megnyilvánulása? Elforgította, „*megváltoztatta az Úr a te ítéletedet!*” Ez az egész megbocsátás, bűnelfedezés, megigazítás vajon nem Jézus Krisztus igazsága és gólgotai halála miatt lehetséges? Nem erről beszél az Ószövetségben a próféta? Megváltoztatta az ítéletet! De az mégis hogyan változott meg magától? Nem úgy, hogy Krisztus szenvedte el helyettünk a szóban forgó bűnök miatti büntetést, hogy rólunk elfordulhasson az ítélet, és nem saját ártatlanságát, igazságát ajándékozza oda neked és nekem, hogy Ő legyen helyettünk bűnös, mi meg igazak? Nem ezt jelenti, hogy „*megváltoztatta az Úr a te ítéletedet!*”? Ő nem az életét adta mindezért, és az, aki ezt teszi, ne szeretne minket annyira, hogy ne tartaná be az Ő ígéreteit? Kételkedünk az Ő ígéreteiben, amikor ezt a szeretetet látjuk?

De Isten szeretetének más bizonyítéka is van, amit a próféta a folytatásban tár elénk. Ezt olvassuk: „*elfordította ellenségedet.*” A háború a Biblia szerint Isten ítéletének egyik büntetése. Tudjuk jól, hogy Isten többször büntette meg Izráel népét különféle népek, mint például az asszírok, az egyiptomiak, a babiloniak és más nemzetek támadásaival, hódításaival. Gondoljuk végig! Nem erről szól részben a Bírák könyve? Izráel elfordul, az Úr megbüntette, más népekkel nyomorgatta őket. Most azt ígéri az Úr irántunk való szeretetéből és annak jeleként, hogy elfordítja ellenségeit, és nem bünteti őket általuk. Ez nem azt jelenti, hogy nem lesznek Isten egyházának, népének ellenségei, sem pedig azt, hogy ne születnének különféle gonosz tervek arra, hogy elpusztítsák az Ő népét, hanem azt jelenti, hogy az Úr mindezeket a gonosz terveket, szándékokat sikertelenné és eredménytelenné teszi. Ezért Isten népe ellenségei bármennyire is igyekeznek támadni az Úr népét, sikertelenségre vannak ítélve, mert az Úr küzd az Övéiért, védő szeretettel veszi körbe őket. Lehet, hogy egy időre megen-

15. AZ ÍGÉRETEK MÖGÖTT ISTEN MAGA ÁLL

gedte büntetésként az ellenség győzelmét, a mi életünkben is előfordulhat ez, hogy Isten hagyja, hogy legyőzzenek minket, mégis, Ő nem hagy el, ezt ígéri, hanem irántunk való szeretetéből védelmezőként fog megjelenni, és végül Ő maga győzi le a mi ellenségeinket, tehát nem nekünk kell erőlködnünk.

Ennek biztosítéka és záloga a folytatásban adott ígéret: „*Izráel királya, az Úr közötted van*”. Vannak olyan nehéz idők, megpróbáltatások, fájdalommal teli órák, amikor az ember abból érzi meg mások szeretetét, ha egyszerűen csak vele vannak. Nem mindig a tettekben nyilvánul meg a szeretet, mert gyakran előfordul, hogy nem tudunk mit tenni a fájdalommal szemben, nem tudunk segíteni, könnyebbíteni szereteteink szenvedésén. De irántuk való szeretetünket jelenlétünkkel, azzal, hogy nem hagyjuk el a szenvedőket, ki tudjuk fejezni, és ez erőt jelenthet számukra. Nemcsak egy betegágy mellett vagy egy haldoklóval kapcsolatban igaz ez, hanem akkor is, amikor sokan hátat fordítanak valakinek, vagy éppen valaki minősíthetetlenül viselkedik valakivel szemben, és mégsem hagyjuk ott őt. Az, hogy ott vannak mellettünk, nem hagynak el minket annak ellenére, akik vagyunk, a szeretet jele lehet. Isten az Ő jelenlétét ígéri népének, mindannyiunknak, azaz, hogy soha nem hagy el bennünket. Ezért mondja: „*Izráel királya, az Úr közötted van*”, nem hagy el téged. De ez az ígérete nem csak ezt jelenti, hogy szeret, mert a próféta arra akar rámutatni Isten jelenlétével, hogy az Ő népe valóban és igazán boldog lesz, mert Isten maga fogja gondját viselni. Krisztusnak ez a jelenléte az Ő gondoskodó szeretetéről fog tanúskodni. Ugyanis az, hogy Isten közötted lesz, mint a te királyod, azt jelenti, hogy Ő fog vezetni, oltalmazni és védeni téged, és mindenben gondoskodni rólad, ahogy egy igazi uralkodó teszi az ő népével. Ez pedig egyenértékű azzal, hogy soha nem feledkeznek el az Övéiről. Nemcsak Krisztus földi élete alatt teljesedett be ez az ígéret, hogy „*Izráel királya, az Úr közötted van*”, mert valóban megszületett, közöttük élt, hanem most is, mert Szentlelke által most is közöttünk van. Ez a kifejezőmód egyébként, hogy „*az Úr közötted van*”, alkalmazkodik bűnös, testi gondolkodásunkhoz. Mert sajnos gyakran úgy gondoljuk, hogy Isten messze van tőlünk akkor, amikor szabadságot ad ellenségeinknek, hogy zsákmányként csapjanak le ránk, és látszólag kiszolgáltak minket nekik. Az ember azt gondolja ilyenkor, hogy Isten messze van tőlem. És közelvalónak hisszük Őt akkor, azaz olyannak, mint aki közöttünk van, amikor azt látjuk, hogy hatalma által véd minket, megúszunk valami rosszat, amiről láttuk, hogy bekövetkezhet, és elfordítja rólunk ellenségeink rosszindulatát és gonosz terveit. Mi ezt képzeljük, hogy Isten egyszer közel, egyszer távol van. De Ő nem ilyen. Ő nem ilyen ingatag. Rámutat: „*Izráel királya, az Úr közötted van*” mindig. Ilyen értelemben beszél arról a próféta, hogy Isten az egyház közepette lesz, és szemmel láthatóan fogja bebizonyítani, hogy Ő az Ő népe védelmezője. Egy ideig távollevőnek mutatja magát, amikor a babiloni seregek megengedi, hogy végrehajtsa az Általa elrendelt ítéletet, de aztán láthatóan bebizonyítja, hogy hívő népét nem hagyta el még a száműzetés ideje alatt sem. És ez igaz ma is. Mindig örömmel gondolok a Jelenések 1,12-13-ban leírtakra, amiben azt olvassuk, hogy „*láték hét arany gyertyatartót; és a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához*”. János apostol megmagyarázza nekünk ezt a látomást, megmondja, hogy a gyertyatartók gyülekezeteket szimbolizálnak. Azt jelenti tehát ez a látomás, hogy Krisztus a gyülekezetek között sétál, azaz közöttünk van, ahogy most is ígéri Sofóniás által! A Jelenések könyve folytatása, tudjuk jól, leveleket tartalmaz, és ezek a levelek ezt bizonyítják, hogy az Úr Jézus közöttünk van, mert a levelek tartalma erről beszél. „*Tudom a te dolgaidat*”, nem csak

a gyülekezetét, hanem személyesen mindannyiunkét, mert közötted vagyok. Micsoda bátorítás ez, hogy olyan királyunk van, aki vezeti, uralja életünket, nemcsak a gyülekezetét, hanem személyesen mindannyiunkét! Az, aki így szeret minket, hogy sosem hagy el bennünket, mindenre van gondja az életünkben, Ő ne tartaná be a nekünk adott ígéreteit, aki ennyire foglalkozik azzal, hogy mi van velünk? Őneki, a királyok Királyának ne lenne hatalma arra, hogy beteljesítse a nekünk adott szavát, akinek „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”? Hát jelenléte, gondoskodása, uralma nem az irántunk való szeretetéről beszél? Ha az Úr nem szeretne bennünket, nem lenne közöttünk.

A folytatásban ráadásul azt ígéri: „*nem látsz többé gonoszt!*” Mit jelent ez? Azt, hogy Isten vigyázni fog rád olyannyira, hogy nyugalomban lesz részed, és abban senki nem fog téged megzavarni, mivel az Úrtól való lesz a te békességed. Ez a földi életünkre vonatkozó, időleges áldások egyik legnagyobbika. Tudjuk jól, hogy vannak erre az életre vonatkozó, és vannak örök érvényű áldások. Ez ideiglenes, hogy az ember nyugodt, békés életet tud élni, ebben az életben nyugalmat ad az Úr az Ő egyháznak. És ez be is teljesedett. Nézzük meg Ezsdrás és Nehémiás korát: bár Jeruzsálem és Júda szomszédjai rosszat terveztek a templomot és a városfalat építők ellen, tényleges háborúra, összetűzésre nem került sor, és hamar felépülhetett a városfal is. Isten védelme és gondoskodása miatt volt így, hogy egyháza nem látott gonoszt, nem látott háborút a szabadítás után! Nem minden kor hívójének adatik ez meg, de talán, ha belegondolunk, napjaink is ilyenek: mentesek a külső háborúságtól, még ha ideológiailag nagyon nagy támadásnak vagyunk is kitéve a világgal szemben. De mégis az életkörülményeink nyugodtak a háborúhoz képest. A kérdés az, hogy mire használjuk ezeket a napokat addig, amíg tartanak.

Mert ez az isteni szeretet valamire bátorítani is akar minket, még hitetlen emberek által is! Ezt olvassuk a folytatásban: „*Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj!*” Itt nem a hívők szólalnak meg, hanem azok a hitetlenek, akik a hívőkkel együtt élnek. Ők mondják azt, hogy „*ne félj*”, mivel maguk is látják azt a békés életet és körülményeket, amit az Úr ad az Övéinek, ami nem az Ő haragjáról, hanem irántunk való szeretetéről beszél. Ezért nem szabad bizonytalankodnia a hívőknek, nem félniük kell (ezért hangzik el a felszólítás: „*ne félj*”), hanem bátornak lenniük az Úr kegyelmében, Őbenne kell bízniuk!

De ez az isteni szeretet nemcsak bátorítani akar minket, hanem erősíteni is, hiszen azt olvassuk: „*Ne lankadjanak kezeid, Sion!*” A félelem és a tétlenség, amit a kezek lankadása kifejez, összefüggenek. Mert az, akinek szíve félelemmel van tele, olyan, mint aki lelkileg halott. A félelem megbénítja, tétlenné teszi az embert, mivel akármihez is akar látni, mindig rettegés fogja el, hogy jaj, vajon így, vagy úgy jó lesz-e, megvan-e hozzá a tehetségem, az erőm, végig tudom vinni, és mit fog szólni ez meg az? És a félelem megakadályozza a hívőket abban, hogy bármit is szolgáljanak Istennek és felebarátaiknak, tétlenné teszi őket, ellankasztja a kezeket. Az Úr itt felszólít minket, hogy az Őtőle kapott békében Neki szolgáljunk, és békében éljünk, ne a félelemben, és ez a béke ösztönözzön minket ne az élvezetek keresésére, ne arra, hogy csak az áldásokat élvezzük mi magunk – mert van sajnos ilyen keresztyénség, áldásokat kívánó, mindig kapni akaró, élvezeti keresztyénség, amely nem használ másoknak –, azt mondja az Úr, nem ilyet akarok én, hanem erős kezű hívőket, akik beállnak a szolgálatba. Akik nem azt nézik, hogy én mit kaphatok, hanem én mit tehetek az Úrért, a testvéreimért, a felebarátaimért. Isten az Ő szeretete által akar minket

15. AZ ÍGÉRETEK MÖGÖTT ISTEN MAGA ÁLL

megerősíteni, hogy kiűzze belőlünk a félelmet, és az Ő szolgálatára hívjon, ösztönözön minket. Meghagy az életünkben jó néhány terhet, szenvedést, ez is igaz, de csak azért, hogy alátra intsen minket, hogy a Tőle kapott erőt ne az önmagunknak való élésre, hanem a Neki való szolgálatra fordítsuk. A bajaink emlékeztessenek minket arra, hogy a békeidő nem a tétlenség, hanem a szolgálat ideje.

Miért? Azért, mert „*az Úr, a te Istened közötted van*”. Már hallottuk ezt az ígéretet, nem? „*Izráel királya, az Úr közötted van*”. Ott mint király biztosította az Ő közöttünk lételetét, és ebben az irántunk való gondoskodó szeretetéről tett bizonyosságot. Amikor most mondja a próféta, hogy „*az Úr, a te Istened közötted van*”, azzal a szolgálatra akar ösztönözni téged. Nem élhatsz lankadt kezekkel, ha itt van a te Urad, akinek szolgálatra van szüksége, aki arra szólít fel, hogy nekem élj. Nemcsak egyetértésedet várja, hanem engedelmességedet, szolgálodat, azt, hogy kövesd Jézus Krisztust az úton az Atyának szolgálva éjjel és nappal. Ha bizonytalan, erőtlen vagy a szolgálatban, és félsz, Isten nem fogja beteljesíteni az ahhoz fűzött ígéreteit – ezt gondold –, akkor nézz Rá, nézz arra, hogy kinek szolgálsz, hogy a te Urad vár a te szolgálatra. „*Közötted van.*” A próféta ezt mondja: „*erős Ő, megtart*”. Ha nincs erőd a szolgálathoz, akkor kérd Tőle, ha félsz, hogy elbuksz, nézz arra, aki megtarthat téged. Nézz a golgotai kereszten erőtlennek, küldetésében pedig elbukónak látszó Krisztusra, és aztán gondold hűsvét győzelmére, a feltámadásban megmutatkozó isteni erőre és megtartásra. Az, aki Fiában ilyen erőt és megtartó kegyelmet mutatott meg neked, Ő ne lenne képes téged is megerősíteni és megtartani a szolgálatban? Az, aki maga az erő, ne lenne képes ígéretei szerint támogatni téged?

Erősödj meg az Úrban, és az Ő csodálatos erejében! Nézz Rá, az Úrra, mennyire szeret téged! Ezt olvassuk erről az Ő szerelméről: „*örül terajtd örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked*”. Ezekkel a szavakkal Isten megint a mi emberi gondolkozásunkhoz alkalmazkodik, a testies felfogásunkhoz: egy férj felesége iránti szeretetéről beszél, amellyel örvendez, gyönyörködik, ujjong kedvese látán. Isten szeretete ennél jóval több, ezért mondom, hogy ez csak egy hasonlat, Isten szeretetét nem lehet egy ember, egy férj szeretetéhez hasonlítani, nem volna méltó Őhöz, másrészt pedig az Ő szeretetének mértéke elképzelhetetlenül felülmúlja az összes emberi szeretetet. De hogy megértsük mégis, hogyan szeret minket, Isten ezért az Ő szeretetét egy házasságon belüli szeretethez hasonlítja. És a lényegét értjük így is! „*Örül terajtd örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked*”. Isten csodálatos módon szeret minket! Ezt akarja tudtunkra adni. Az eredeti szövegben számtalan szó fejezi ki ezt a szeretetet. Magyar nyelvünk ilyen szempontból kicsikét szegényes, a szeretetre kevés kifejezésünk van. De itt a héber szövegben három szó is szerepel, amelyek valamiféle hanggal járó örömről beszélnek, úgy mint az ujjongás, az örömből fakadó sikoltás, felkiáltás. Aztán Isten ennek a szeretetnek a mélységéről is beszél, amikor azt mondja, hogy „*hallgat az Ő szerelmében*”, azaz csak áll, és gyönyörködik bennünk. Úgy szoktuk ezt kifejezni házastársunk felé: eláll a lélegzetem, szólni se tudok, annyira gyönyörködöm benned. Az Úr „*hallgat az Ő szerelmében*”, így néz rád. És aztán még azt mondja az Úr: „*énekléssel örvendez néked*”, itt az éneklés szó nem a legjobb fordítás, inkább az ujjongva örvend neked a megfelelő kifejezés, amikor annyira megörül a te látásodon, a veled való találkozásnak, hogy örömeiben felkiált. Mindezek emberi kifejezésformák, és milyen csodálatos, hogy az Úr még ennél jobban, sokkalta jobban szeret. „*Örül terajtd örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked.*” Ó, Testvérek, pedig mi nem

érdemeljük meg ezt a szeretetet, bűneink nem sok öröme adnak okot, nincs olyan lelki szépség bennünk, amely ilyen gyönyörködtetésre adna okot az Úrnak. De hála Neki, hogy ennek a szeretetnek az oka nem mibennünk, hanem az Úrban van! Az Ő szeretete, kegyelme miatt érez így irántunk, nem miattunk. Az Ő szent Fiára néz, amikor erről a szeretetről szól, hiszen nem Ő róla jelentette ki az Atya: „*Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm*” (Máté 3,17)? Ő az, akinek örülhet az ember, Ő az, aki annyira gyönyörködtetni tud, hogy az ember elnémul Krisztus láttán, Ő az, akinek ujjongva, kiabálva lehet örülni. És mégis, micsoda kegyelem, hogy az Úr ezt rólunk is írja, hogy tebenned így gyönyörködöm, mint az én szent Fiamban, így ujjongva örülök neked! Hiszen személyesen terajta és rajtam örül az Úr, ránk nézve „*hallgat az Ő szerelmében*”, és ujjongva örvendez rajtad és rajtam! Mindezt pedig azért, mert Krisztusban vagy, azért, mert Krisztusban lehetünk, Ő rajta keresztül szeret minket Isten! Micsoda kegyelem és szeretet ez! Elhitted ezt már, Testvér, hogy Isten ennyire szeret téged? Ha elhitted, ez a te igazi örömed? És te is így gyönyörködsz Krisztusban?

Ha elhiszed, hogy Isten így szeret téged, ahogyan ezek az igeversek elénk adták, akkor hogyan kételkedhetnél abban, hogy az Ő ígéreteit az Úr beteljesíti? És mégis kételkedünk. Ha valóban elhiszük, hogy Ő bűnöket elfedező, azokat megbocsátó, minket védő, rólunk gondoskodó, nekünk békét, bátorságot, erőt adó, örvendező szeretettel szeret, akkor hinnünk kell, hogy az Ő ígéretei igazak és ámenek, és ezekben, ahogyan a 14. versben korábban olvashattuk, örülnünk kellene! De ahogy oly sok alkalommal, itt is a hitünkkel van a baj, hogy ezeket nem tartjuk igaznak, nem bízunk az Úr ilyenfajta szeretetében, kegyelmében. A földiekre nézünk, nem az Úrra, és ezért fontos ez az igei üzenet, amelyben Isten azt mondja: amikor az ígéreteimet adom, rám nézz, ne arra, hogy mi történik, vajon ki által fogja az Úr megvalósítani, hanem rám nézz, az én tetteimre, az én kegyelmemre, szeretetemre, és ezért legyél bizonyos az ígéreteimben, ezért örülj nekik, ezért várjad azokat. Isten maga kérlel, mikor bizonytalan vagy az Ő ígéretei felől, hogy nézz Rá, lásd meg mit tett és tesz érted, és légy bizonyos, hogy minden ígérete igaz, és beteljesíti, amit mond. Isten Szentlelke segítsen ebben nekünk, Ő irányítsa szívünk figyelmét újból és újból a mi szerető, kegyelmes mennyei Atyánkra és megváltó Urunkra, Jézus Krisztusra, akiben megmutatta Isten irántunk való szerelmét!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, ahogy a lelki ének is mondja, valóban érthetetlen kegyelem az, mely rég utánunk járt, akik tévelyegtünk bűnünkben és vakon, és mégis megtalált. Ő, szerető Atyánk, köszönjük Neked, hogy irgalmad nagy, kegyelmed felfoghatatlan, és szereteted mértékét ki nem fejezheti emberi szó. Köszönjük, hogy Krisztusban mutattad ezt meg nekünk, és hogy Őbenne miénk ez a szeretet. Magasztalunk azért az ígéretért, amit Ő általa adtál, hogy az a Te akaratod, hogy Ő mibennünk, és mi Őbenne legyünk, ahogyan Te Őbenne, és Ő Tebenned.

Bocsáss meg, hogy elfelejtkezünk erről a szeretetről, hogy a mindennapok gondjai, bajai, saját lelkünk fájdalmai, terhei szemünket a földiekre irányítják, nem pedig Terád, mert ha Rád néznének szemeink és szívünk, megbátorodnánk, akkor még a fájdalmak és a nehéz hétköznapiak közepette is békességünk lehetne. Akkor lenne erőnk, mert Te lennél a mi erőnk forrása, akkor lenne bátorságunk szolgálni, mert hinnénk, hogy Te közöttünk vagy, és mindenben gondoskodsz rólunk, még a szolgálá-

15. AZ ÍGÉRETEK MÖGÖTT ISTEN MAGA ÁLL

latban is. Urunk, kérünk, bátorítsd a mi hitünket, újból és újból téríts magadhoz, és akkor Hozzád térünk.

Köszönjük, hogy a Te hűséged garancia arra, hogy mindezeket munkálad bennünk, mert amikor mi hűtlenkedünk, Te akkor is hű vagy, Te magadat meg nem tagadhatod. Könyörgünk így egyen-egyenként támogass és bátoríts bennünket a hitben, reménységben. Te látod, milyen élethelyzetben vagyunk, éppen milyen korszakot kell megélnünk, milyen örömeink, fájdalmaink, terheink vagy akadályaink vannak. Köszönjük, hogy Te mindig utat tudsz készíteni magadhoz Krisztusban, és köszönjük, hogy ez az út mindig nyitva áll előttünk.

Kérünk gyászoló testvéreinkért, Te enyhítsd az ő fájdalmukat, adj erőt elhordozni a gyász terhét, és Benned vigasztalást és reménységet kapni, hisz Te vagy „*minden vigasztalás Istene*”, és Te magad vagy a „*feltámadás és az élet*”.

Könyörgünk a betegágyon fekvőkért, Te erősítsd őket hit által, Veled való közösségben, adj kegyelmed szerint való gyógyulást, és hogyha más a Te akaratod, akkor adj erőt elhordozni a keresztet, amit ránk helyezel.

Könyörgünk gyülekezetünkért, fiatalokért, idősekért egyaránt, Te tegyél minket egy közösséggé, annyira szoros kapcsolatot teremts közöttünk, mint a test tagjai között van. Hálát adunk Neked, hogy a gyermekek Neszmélyen lehetnek, kérünk, áldd meg az ottlétüket minden szempontból, különösen is kérünk, hogy az elvetett igemagvak életet teremjenek és hozzanak.

Könyörgünk magyar református egyházunkért, Te áldd meg szolgálóit, gyülekezeteit, hirdettesd az evangéliumot. És kérünk népünkért, adj ébredést, látod, mennyi féle tévelygés és tévút létezik szívünkben, Te legyél a mi Szabadítónk, újjáteremtőnk.

És köszönjük, hogy várhatjuk a Te eljövedeledet, mert megígérted, hogy eljössz az ég felhőin át, add, Urunk, hogy ne váratlanul érjen az minket, de hogyha az a Te akaratod, hogy előbb magadhoz veszel minket, segíts arra az órára is készen állni, örömmel menni Tehozzád, hisz az élethez magához megyünk, a mi Megváltónkhoz.

Kérünk, őrizd meg bennünket a hitben kegyelmed és irgalmad nagysága szerint, és buzdíts minket a szolgálatra, mozdítsd akaratunkat, kezeinket, lábainkat, hogy Téged dicsőítsen életünk, ne csak szánk és szavaink.

Krisztusért kérünk, kegyelmesen cselekedd meg ezeket velünk, és maradj velünk kegyelmeddel!

Ámen.

466. ének

1. Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, A Golgotán:

Halld könyörgésemet, És vedd el vétkeket; Mostantól hadd legyenek Tied csupán.

2. Szívemet töltse be Kegyelmed ereje Buzgósággal!

Meghaltál érettem; Add: szívem s életem Teérted éghessen Forró lánggal!

3. Ha elfog utamon Félelem s fájdalom: Fogd kezemet!

Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet: Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva fogy, És a halál ahogy Jön már felém:

Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet, Nálad hogy üdvömet Meglássam én.